

„Nemáš chuť na zmrzku?“ zeptal se dědeček celkem zbytečně. Moc dobře věděl, že by ji Bětka mohla jíst od rána do večera a pořád by ještě neměla dost.

„Dala bych si vanilkovou,“ přikývla po krátkém uvážení a okamžitě ucítila, jak se jí v puse sbíhají sliny.

Před stánkem stála dlouhá fronta. *Klikatí se jako had*, napadlo Bětku přirovnání ze světa zvířat. Sotva se postavila na konec, spatřila Míšu. Ošetřovatelka právě zaplatila dva kopečky jahodové, zamávala na ni a zavolala:

„Ráno se nám narodilo sobí mládě. Chtěla bys ho vidět?“

Aby ne! Bětka zapomněla na zmrzlinu a nedočkavě vyrazila k sobímu výběhu. Cestou nabrala takovou rychlost, že jí dědeček s Míšou nestačili. Na místo doběhla celá uříčená, ale podívaná stála zato. Okouzleně pozorovala, jak se čerstvě narozený sobík pokouší o první krůčky a vykulenýma očima se rozhlíží kolem sebe. Stejně jako jeho sobí máma Stela, ani Bětka nedokázala od mláděte odtrhnout zrak. Napadlo ji, že v životě ještě nikdy neviděla něco tak roztomilého.

Za pár týdnů slavili v zoologické zahradě křtiny. Bětka si tak významnou událost samozřejmě nenechala ujít.

Před výběhem se tlačil dav lidí. Úplně každý si chtěl malého soba vyfotografovat. Přijel velmi slavný herec a televizní štáb s kamerou. Natočili sobíka při krmení a pana ředitele, jak se směje a oznamuje: „Náš nový přírůstek se bude jmenovat Ruda.“ Všichni mu hlasitě tleskali a usmívali se na něj.

V té chvíli se Bětka rozhodla, že se v zoo nechá zaměstnat jako ředitelka. Právě totiž pochopila, že je to práce snadná a zábavná.